

LITERATUUR

* * *

Colubrid snake venoms: Immunologic Relationships, electrophoretic patterns. Sherman A. Minton & Scott A. Weinstein. *Copeia*, 1987 (4): 993-1000.

Gif van colubridae wordt afgescheiden door de klier van Duvernoy, die al dan niet in verbinding staat met een vergrote achter in de kaak geplaatste tand. Van tien soorten werd de afscheiding (gif) van Duvernoy's klier verzameld. Verder werd van twee soorten zonder Duvernoy's klier een oraal uitstrijkje gemaakt. Diverse sera die bestemd zijn voor de behandeling van beten door gifslangen, reageerden eveneens op de afscheidingen van de colubridae. De resultaten van het onderzoek ondersteunen de theorie dat tenminste enkele colubridae en elapidae een gemeenschappelijke afkomst hebben.

Reproductive biology of female rattlesnake (*Crotalus viridis*) in British Columbia. J. Malcolm Macartney & Patrick T. Gregory. *Copeia* 1988 (1): 47-57.

Gedurende een veldstudie van drie jaar werden vrouwtjes van *Crotalus viridis* in het noordelijke gedeelte van het verspreidingsgebied in Brits-Columbia onderzocht op hun paargedraag, de omvang van de legsels en de reproductieve cycli. Als het vrouwtje 6 tot 8 jaar oud is, krijgt het voor de eerste keer nakomelingen. De dieren paren in de nazomer; de ovulatie vindt dan plaats (na de winterslaap) in juni.

Gedurende het jaar van hun zwangerschap eten de vrouwtjes niet. In september of oktober worden de jongen geboren, gemiddeld 4,6 stuks. Is het vrouwtje in staat in het daaropvolgende jaar haar lichaamsgewicht te verdubbelen, dan kan ze tweejaarlijks jongen voortbrengen; de meeste vrouwtjes kennen echter een cyclus van drie of meer jaren.

Nest site selection and water relations of eggs in the snake *Opheodrys aestivus*. Michael V. Plummer & Howard L. Snell. *Copeia*, 1988 (1): 58-64.

Het grasslangetje *Opheodrys aestivus* heeft een duidelijke voorkeur voor het leggen van eieren op een vochtig substraat. In terraria waar de dieren konden kiezen uit vermiculiet met een vochtigheid van -200, -300, -600, -1000, -1500 en -2000 kPa, werd substraat met een hoge vochtigheid (-220 en -300 kPa) geprefereerd.

Hoewel de auteurs legsels op substraten van verschillende vochtigheidsgraad lieten incuberen, was er geen significant verschil tussen incubatietijd en/of gezondheid van de jongen. Wel waren de jongen van de legsels die op het substraat van -2000 kPa werden uitgebroed kleiner en minder zwaar dan de overige. Dat de slangen de vochtige substraten prefereren is niet verwonderlijk. De kans dat het substraat tijdens de broedtijd vocht verliest is immers niet denkbeeldig. Door een vochtige ondergrond te kiezen, is de kans op uitdroging van het legsel kleiner.